

[Stavad]

Mit problem er, at indenrigsministeren truer med at sætte noget i stedet for, der er endnu værre. Jeg vil igen citere fra artiklen i Børsen fra den 10. november, hvor indenrigsministeren yderligere sagde:

»Kommunerne befinder sig nu ved en skillevej. De kan vælge at påtage sig ansvaret for at prioritere de kommunale udgifter i de kommende år, så de samlede kommunale udgifter ikke stiger, selv om nye opgaver kommer til. Gør de ikke det, må staten nødvendigvis gribe ind. Det vil i så fald betyde enden på det kommunale selvstyre.«

Indenrigsministeren siger altså, at hvis kommunerne ikke gør det, som indenrigsministeren ønsker de skal gøre, er han parat til at fjerne det kommunale selvstyre. Vi må sige, at det nære samfund har vanskelige vilkår. Det har kun det spillerum, som indenrigsministeren og regeringen giver det. Når man forhandler med de kommunale organisationer, forhandler man med en pistol for brystet af de repræsentanter, der kommer, og giver dem den besked, at hvis man fra de kommunale organisationer ikke ønsker at rette sig efter det, som ministrene vil pålægge dem, kommer man og fjerner det kommunale selvstyre. Det er meldingen forud for de forhandlinger, som nu er startet, forstår jeg, mens meldingen hidtil har været, at hvis de kommunale organisationer og kommunalpolitikere ikke gør, som vi beder dem om at gøre, får de strafafgifter, og så tager man penge fra dem i bloktilskud. Men nu hedder det altså fjernelse af det kommunale selvstyre!

Nu er dette jo ikke et spørgsmål, der handler om, hvordan kommunalpolitikere, regeringsmedlemmer og folketingsmedlemmer omgås hinanden, og hvilke bestemmelser man internt træffer over for hinanden. Dette handler faktisk om, hvorvidt der skal være mulighed for, at vore børn kan blive ordentligt passet, og om man giver kommunerne økonomisk mulighed for og frihed til at bygge daginstitutioner og dermed skabe pasningsmuligheder for de tusindvis af børn, der står på ventelisterne rundt omkring i kommunerne, til en pris, som forældrene kan betale.

Det handler også om at få fjernet de ventelister, vi har på vore hospitaler ved at sørge for, at der bliver økonomisk mulighed for og frihed til at behandle de mennesker, som har en sygdom, som de har behov for at få behandlet; må-

ske betyder det endda en ekstra omkostning for samfundet, hvis de ikke får behandlet den.

Det handler også om de ældre mennesker, som måske har en bolig på 3. sal, og som derfor ikke har en chance for bare at komme ud og få frisk luft. Skal kommunerne ikke have frihed til og økonomisk mulighed for at bygge ældreboliger, så vi over en periode kan give også de tusindvis af ældre mennesker, som har en tilværelse, vi ikke kan være bekendt, anstændige vilkår?

Spørgsmålet er altså: Hvad siger indenrigsministeren, når han siger, at hvis kommunerne ikke kan holde sig inden for de fuldstændig uændrede økonomiske rammer, som regeringen agter at pålægge dem, er regeringen parat til at fjerne det kommunale selvstyre? Jeg synes, indenrigsministeren skylder os her ved tredjebehandlingen en uddybende bemærkning om, hvad der ligger deri. Hvor langt vil man gå i afskaffelse af det lokale selvstyre? Hvor langt vil man gå med hensyn til at styre de enkelte kommuners, de enkelte menneskers muligheder fra et ministerkontor på Slotsholmen?

Jørgen Tved (FK):

Vi har jo allerede tidligere her i salen diskuteret det kommunale selvstyre, og den megen uro og snak, der er, fortæller lidt om, hvor få af Folketingets medlemmer, der interesserer sig en pind for demokrati og selvstyre; de fleste er i og for sig bedøvende ligeglade med, under hvilke betingelser kommunerne skal arbejde.

Jeg synes, det var nogle meget gode og meget rigtige bemærkninger, der kom fra hr. Stavad, at her drejer det sig om rent håndgribelige ting.

Også jeg kunne have lyst til at stille indenrigsministeren nogle spørgsmål, og det gjorde jeg også allerede, da vi behandlede nogle lignende sager, men lad mig for god ordens skyld gentage: Hvor mange åndssvage patienter som Hanne, som vi forleden dag så i fjernsynet, skal man nægte at behandle, fordi der nu skal laves deponeringsordninger og udføres straffeaktioner mod amter og kommuner? Der er ca. 2.000 af den slags mennesker, og der er ikke afsat midler til, at de kan få den nødvendige behandling, der kan give dem bare et gran af en menneskelig tilværelse. Nu skal der iværksættes straffeaktioner mod de kommuner, der belært af erfaringerne vil prøve at føre en menneskelig politik på dette område.